

עת"א 12730/05/18 - ש מ, נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 12730-05-18 מ(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח' תיק חיצוני:

לפני כבוד הנשיא רון שפירא
העותר
ש מ, (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד רומח שביט

נגד
המשיבים
1. שרות בתי הסוהר
2. מדינת ישראל

פסק דין

הרקע לעתירה וטענות הצדדים בתמצית:

בפני עתירתו של העותר, אשר הינו אסיר פלילי בבית סוהר כרמל, השפוט למאסר בן 54 חודשים בגין עבירות של החזקת נשק, איומים, חבלה, היזק לרכוש ועבירות מתחום התעבורה, במסגרתה מבוקש להורות למשיבים לשלבו בסבב חופשות.

העותר טוען כי הוא סיים לרצות 2/3 מתקופת מאסרו כבר לפני שלושה חודשים ולפני כחודש וחצי עמד בפני ועדת השחרורים. נטען כי בהמלצת ועדת השחרורים דחה המשך הדיון בעניינו לצורך יציאתו לחופשה ובחינת התנהגותו בחופשה בטרם קבלת החלטה בעניין שחרורו. כן נטען כי ועדת השחרורים קבעה מועד להמשך הדיון ליום 27.5.18 ומכאן דחיפות ונחיצות העתירה. נטען כי העותר זכאי לשילוב בסבב חופשות מזה כשנה והמתין עם בקשתו הראשונה לחופשה לצורך התקדמות בהליך שיקומי בו החל. רק לאחר שקיבל את המלצת גורמי הכלא הגיש בקשתו לחופשה. נטען כי ביום 11.11.17 הודע לעותר כי משטרת ישראל שינתה סיווגו לקטגוריה א'. לפיכך הגיש עתירה לשיווגו (עת"א 29003-11-17). נטען כי יומיים לפני מועד הדיון בעתירה הקודמת הודיע ב"כ המשיבים לביהמ"ש כי משטרת ישראל החליטה לשנות את סיווגו של העותר לקטגוריה ב/2 ולפיכך ביקש למחוק את העתירה הקודמת שהתייתה. נטען כי העותר הונחה להגיש בקשה חדשה לחופשה ועשה כן, המתין בסבלנות וחוזר חלילה. ביום 4.2.18 הודע לעותר כי בקשתו החדשה לחופשה סורבה שוב בשל סיווג מחודש לקטגוריה א', הפעם בשל סיווגו כאסיר אלמ"ב. על החלטה זו הגיש עתירה שניה (עת"א 6437-02-18), אשר נדחתה תוך שנקבע כי נפל פגם בהתנהלות המשיבים אשר לא בדקו את עניין האלמ"ב במסגרת העתירה הראשונה אך עניין זה צריך שייבדק עתה. ביום 12.3.18 הודע לעותר כי ועדת אלמ"ב הסירה את עניין האלמ"ב אחת ולתמיד מסדר היום, סיווגו כאלמ"ב הוסר, אך משטרת ישראל עדיין עומדת על סיווגו בקטגוריה א'. על החלטה זו הגיש העותר עתירה שלישית (עת"א 24938-03-18) והמשיבים הודיעו כי הוחלט על

שינוי סיווגו של העותר. ביהמ"ש נתן תוקף להודעת המשיבים ומחק העתירה. בעקבות הודעה והחלטה זו הגיש העותר עוד באותו היום בקשתו לחופשה, אך טרם שולב בסבב חופשות. נטען כי העותר הרוויח ביושר את הפריבילגיה לחופשה, הן בהיבט ההתנהגותי, הן בהיבט הטיפולי שיקומי והן מבחינת היעדר מידעים חדשים. נטען כי השינוי והתהליך שעבר עולה מכל דו"חות הגורמים הרלוונטיים בכלא. לכן נטען כי עיכוב יציאתו לחופשה אינו סביר ועלול לפגוע בסיכויי לשחרור מוקדם ויש לשלבו בסבב חופשות לאלתר.

המשיב טוען כי יש לדחות את העתירה. נטען כי העותר מרצה מאסר של 4.5 שנים מיום 4.5.15 בגין עבירות חמורות ומסכנות חיים. זהו מאסרו הרביעי. החל מיום 12.3.18 מסווג לקטגוריה ב/1 לחופשה. בקשתו לצאת לחופשה נדחתה עקב התנגדות משטרת ישראל. הבסיס החוקי להחלטת המשיב לעניין חופשה הינו פקנ"צ 04.40.00 אשר עניינה חופשות אסירים (להלן: "פקודת הנציבות" או "פקנ"צ") ולפיה כל בקשה לחופשה של אסיר המסווג בקטגוריה ב/1 מחייבת קבלת אישור משטרת ישראל. ב"כ המשיב הגישה לביהמ"ש חומר סודי של משטרת ישראל, ממנו עולה כי יחידות השטח מתנגדות בתוקף ליציאתו בשל מסוכנות גבוהה ממנו וגם בשל עבירות אלימות קשות בגין הוא מרצה מאסרו ובשל מידע מודיעיני בעניינו. נטען כי לעותר קיימים סכסוכים שלא הגיעו לסיומם, המעמידים אותו וחפים מפשע בסכנת פגיעה ממשית. נטען כי נוכח המידע המסוכנות הינה גבוהה ולא ניתן לאינה בשום אמצעים. ב"כ המשיב הפנתה להחלטת ועדת השחרורים בה יש התייחסות למידע מודיעיני בעניינו של העותר. נטען כי המשיב אמון על החזקת אסירים במשמורת בטוחה ואחראי לעניין הערכת הסיכונים והגנה על שלום הציבור מפני אסיר ויש לאזן בין שיקולים אלה לחשיבות יציאתו לחופשה. נטען כי ההחלטה הינה סבירה, אחראית ושוויונית ואין מקום להתערב בה.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים שהוגשו לעיוני הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת שב"ס שכן לא נפל בה פגם המצדיק את התערבות בית המשפט.

פקודת הנציבות העוסקת בחופשות אסירים קובעת כי חופשה אינה זכות מוקנית, אלא טובת הנאה הנתונה לשיקול דעתו של המשיב [סעיף 2א לפקודה; ראו גם: רע"ב 3851/14 אבו עינם נ' שב"ס (30.05.2014)]. העותר נמצא בקטגוריה ב/1 - אסירים שכל יציאה שלהם לחופשה מותנית באישור הגורמים הרלוונטיים. על פי הפקודה, בעת שקילת בקשה לאישור חופשה על המשיב להביא בחשבון את סוג העבירה, טיבה ונסיבותיה וכן סיווג לקטגוריה המאפשרת חופשה; ריצוי תקופת מאסר מינימלית; תפקוד חיובי של האסיר בבית הסוהר; ומידת הסכנה הנשקפת לציבור מן האסיר במהלך החופשה והסיכוי שלא ישוב ממנה (סעיף ג' לפקודה), זאת בנוסף להמלצת הגורמים הרלוונטיים כאמור לעיל.

בעניינו של העותר משטרת ישראל מתנגדת ליציאתו לחופשה ומעמדתה עולה כי לעותר קיימים סכסוכים שטרם הסתיימו, אשר מעמידים אותו ואחרים בסכנת פגיעה. עיינתי במדעים שנמסרו לעיוני, העוסקים בסכסוכים שכל הנראה עדיין שרירים וקיימים. החומר שהונח בפני, כפי שציננה גם ועדת השחרורים בהחלטתה מיום 25.3.18, הינו חמור ואינו קל ערך. יודגש, בהקשר לטענות העותר בדבר סכסוכים ישנים שחלפו מהעולם, כי לפחות חלק מהמידעים הם מהעת האחרונה ועומדים בניגוד ובסתירה לטענות העותר.

בנסיבות אלו יש מקום להפעיל בעניין זה גם את השכל הישר ולהסיק על פי המידע שנמסר והעבירות בהן הורשע כי עדיין קיימת סכנה ויש לנקוט בזהירות רבה [ראו: רע"ב 3960/12 מדינת ישראל נ' איתן גרלה (14.6.2012)]. נוכח המידע והסכנה הכרוכה ביציאתו לחופשה, נראה כי יש בסיס לקביעת המשיב כי קיימת מסוכנות וסכנה לשלום הציבור ביציאה לחופשה, גם בתנאים מגבילים. בנסיבות העניין החלטת המשיב, המסתמכת על עמדת המשטרה והנתמכת בתשתית ראיות מנהליות ממשית, הינה החלטה סבירה שהתקבלה משיקולים ראויים. בהתאם, ועל פי כללי המשפט המנהלי, אין מקום להתערב בה.

העתירה נדחית.

המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים ולעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, בהעדר הצדדים.